

FUKSŮV PRVNÍ TEST

Kanoisté vyhlíží Světový pohár v Račicích

RELAX LEDECKÉ PO ÚSPĚŠNÉ SEZONĚ: FORMULE 1 A WINDSURFING

str. 50

BĚŽKYNĚ NA LYŽÍCH PETRA HYNČICOVÁ UKONČILA KARIÉRU

str. 52

KOUDELKA VĚŘÍ, ŽE BUDE ZASE SKÁKAT S ELITOU

str. 53

KANOISTÉ VYHLÍŽÍ SVĚTOVÝ POHÁR V RAČICÍCH.

FUKSA A DOSTÁL SE TĚŠÍ

Závod Světového poháru v Račicích (20. – 22. května 2022) bude pro rychlostní kanoisty prvním velkým testem výkonnosti. Představí se na něm řada hvězd včetně Martina Fuksy či Josefa Dostála.

Rodinný klan trénoval v Kolumbii

Fuksa se na sezonu připravoval v kolumbijském Guatapé a nemůže si ji vynachválit. „Cítím se fakt skvěle a doufám, že to dokážu prodat. Domácí závody jsou vždycky nejlepší,“ naznačuje dvojnásobný mistr světa v rychlostní kanoistice.

V daleké cizině strávil společně s bratrem Petrem a stejnojmenným trenérem a tátou v jedné osobě pět týdnů. „Počasí vyšlo parádně – přes den bylo většinou teplo, prakticky každý večer pršelo. Dobře, že to nebylo obráceně,“ pochvaloval si Fuksa, že soustředění rodinného klanu přineslo plus v množství tréninkových hodin.

„Letos jsme zařadili navíc i několik prvků, které nám poradil člověk, který se o nás v Guatapé staral. Jednalo se o cviky, abychom měli na kanoi lepší mobilitu, větší záběr a podobně. Bylo to hodně zajímavé zpestření,“ líčil.

„Cíle jsou stejné jako každý rok – uspět na největších akcích, tedy na mistrovství světa a Evropy i světových pohárech. Moc rád bych se ukázal v dobrém světle už v Račicích a předvedl, co jsem natrénoval,“ prozradil.

Singlkajak i posádky

Dostálovi zase svědčí prosluněná Kalifornie. Čtyřnásobný mistr světa a držitel čtyř

Disciplíny na SP v Račicích v rychlostní kanoistice

Muži:

Kanoe: C1 200 m, C1 500 m, C2 500 m, C1 1 000 m, C2 1 000 m, C1 5 000 m
Kajak: K1 500 m, K2 500 m, K4 500 m, K1 1 000 m, K2 1 000 m, K1 5 000 m

Ženy:

Kanoe: C1 200 m, C2 200 m, C1 500 m, C2 500 m, C1 1 000 m, C1 5 000 m
Kajak: K1 200 m, K1 500 m, K2 500 m, K4 500 m, K1 1000 m, K1 5 000 m

Mixy:

Kajak: K2 500 m
Kanoe: C2 500 m

olympijských kovů se z měsíčního soustředění v USA vrátil v dobré náladě. „Všechno klaplo, jenom to rybaření nebyla žádná sláva,“ smál se po přeletu devětadvacetiletý kajakář armádního klubu Dukla.

Objemové plány byly do puntíku splněny. „Vše jsme zvládli bez únavových výpadků či zdravotních peripetií. Dokonce jsme nejezdili jen na singlkajacích, ale došlo i na posádky,“ liboval si. S partákem Radkem Šloufem, s nímž získal bronz na olympijských hrách v Tokiu na deblu, trénovali na nové pětisetmetrové tempo. V různých složeních pak pod vedením

Honzy Šterby došlo i na čtyřkajak. „Na deblu je to oproti kilometrové trati hodně jiné. Průběh záběru je daný rozdílnou frekvencí, která je asi o dvacet záběrů na minutu rychlejší. Ještě v tom nejsme tak vyježdění jako někteří mladší kluci. Jsem ale přesvědčen, že se v průběhu sezony s Radkem zlepšíme a budeme je schopni porážet.“

Pobyt na jihu v San Diegu si Dostál zpestřil, jak také jinak, oblíbeným rybařením s partákem Pavlem Davídkem. „Objížďeli jsme místní jezera, ale stejně jako vloni to žádná sláva nebyla. Se zlou jsme se potázali. Ryby nám nebraly.

Furt nevíme, proč. (směje se) Příjemnější byl pro mě příjezd přítelkyně Anežky Paloudové (reprezentační kanoistka – pozn.). Díky ní jsem v průběhu soustředění neměl žádnou osobní krizi, fungovala jako bezvadná morální podpora a samozřejmě tam také trénovala.“

Do Račic se Dostál těší. „Jsou tam pro závodníky regulérní podmínky. Uvidíme, půjde o začátek sezony, která bude svým způsobem testovací. Jasně, vrcholem je mistrovství světa, ale nevyjíždějí se kvalifikační místa pro olympijské hry v Paříži. Je tu zkrátka prostor

na menší experimenty. Rádi bychom třeba obnovili slávu českého čtyřkajaku,“ doplnil.

Text: Milan Novotný a Pavel Král, foto: CPA

Rodinný klan Fuksů – táta Petr, Martin a Petr ml.

RELAX LEDECKÉ PO ÚSPĚŠNÉ SEZONĚ: FORMULE 1 A WINDSURFING

Zleva figurína se zlatými medailemi z olympijských her včetně té nejčerstvější snowboardové z Pekingů, zprava obří kravské zvonce za první a druhé místo v povedených sjezdech Světového poháru v Crans-Montaně. A uprostřed? Kdo jiný než strůjkyně náramných úspěchů – sněhová oboživelnice Ester Ledecká. „Jo, jsem na sebe pyšná,“ smála se při hodnocení sezony. „I po čtyřech letech jsem ve snowboardové špičce, na lyžích je to taky dobré,“ těšilo ji.

Členka armádního klubu Dukla si pořádě ještě nevydechla. Ten čas teprve nadchází. „Všechno bylo v běhu. Závody šly rychle za sebou. Sezónu zpětně projíždím až nyní.“

Zlato z Pekingů ční nade vším, o tom nemůže být pochyb. Ledecká v Pekingů konkurenci na snowboardu doslova zvalcovala. A výborně si vedla i na lyžích. „Vážím si toho, že jsem na olympiádě bojovala o medaile ve dvou různých sportech a čtyřech disciplínách. Svému týmu ještě jednou moc děkuju, všichni

odvedli skvělou práci.“ Jen pro připomenutí. V super-G dojela pátá, v kombinaci dokonce čtvrtá. Chybička, která ji stála lepší umístění, přišla jen ve sjezdu.

K velkým momentům sezony Ledecká radí také povedený únorový víkend v Crans Montaně. V prvním sjezdu zvítězila, ve druhém byla druhá. Potěšil ji nejen vydatný bodový zisk do celkového hodnocení disciplíny, ale i tradiční ceny od pořadatelů v oblíbeném švýcarském středisku – obří kravské zvonce. „Strašně jsem ho toužila získat, nakonec mám hned dva,“ radovala se.

Proč takové nadšení? „Když jsem byla malá, přivezl děda (*hokejová legenda – pozn.*) jeden takový ze Švédska. Mamka na něj ve Špindlu vždycky zvonila. Líbilo se mi to, stejně jako když cinkají medaile. Taky jsem chtěla nějaký mít. A povedlo se.“

Opravdový relax v podání Ester Ledecké snad ani neexistuje. V tréninkovém úsilí však v následujících týdnech přeci jen zvolní. Od Red

Bullu dostala pozvání na formuli 1 do Monaka, zvažuje nabídku startovat na windsurfingových závodech Défi Wind ve Francii a také hodlá ukončit poslední ročník magisterského studia na Vysoké škole finanční a správní. „Chci to nějak dokopat, snad to půjde.“

Výhledově má v plánu řadu testovacích kempů. Pevně věří, že po dvouleté pauze vyjde i soustředění v Chile. „Je to tam skvělé, vše na jednom místě. Bez rozruchu.“

Méně příznivou zprávou je termínová kolize světových šampionátů na snowboardu (v Gruzii) a lyžích (v Itálii). „Snad se to ještě nějak posune, abych to přeci jen stihla.“

A ještě jedno přání sedmadvacetiletá hvězda sněhových svahů vyslovila. Pokusí se vyhrát sjezd ve Val d'Isère. „Vítěz bere krávu. A když už mám ty obří zvony... Bylo by to pěkné,“ pobavila novináře.

KOUČ BANK DOKÁŽE ESTER PORAZIT...

ALE JEN V TENISE A BRUSLENÍ

Trénink nebo závod. Je to fuk. Tomáš Bank, jeden z lyžařských koučů Ester Ledecké, se během sezony nezastaví. Vstává brzy, třeba už v sedm ráno mašuruje s batohem a kamerou na svah. Vše musí být nachystané, jízda perfektně zmapovaná. „Ester pořád dělá velké pokroky, baví mě to s ní,“ říká bez váhání. Uplynulou sezonu hodnotí jako velmi úspěšnou. „Jen škoda, že to necinklo na olympiádě. Jezdila tam opravdu dobře, stejně jako ve Světovém poháru.“

Takže spolupráce bude pokračovat?

Smlouva běží, zatím to neřeším. Nedávno proběhlo první testování materiálu, což je důležitá součást přípravy. Ester jezdila strašně rychle. Stál jsem na skále a viděl, jak to tam valí. Říkám si: to je nejlepší lyžař, jakého jsem kdy viděl. Prostě jsem si to uvědomil.

Prý jste měl nabídky od zahraniční konkurence?

Ano byly, ale krystalizuje se to tak, že bych měl v týmu zůstat. Člověk má samozřejmě během sezony různé myšlenky, jsou tam určité krizové situace. S Ester je ale super práce a finančně to také není špatné.

Kromě vás figuruje v týmu další lyžařský odborník, Franz Gamper. Sedli jste si?

Spolupráce s ním je super. Nejenže se od něj mohu ještě něco naučit, ale je s ním taky sranda. Lišíme se jen v jednom: já bych více jezdil obřáky, on je pravověrný sjezdář. Rozhodně se ale nejedná o konflikt. Schází nám prostě čas.

Ester kromě snowboardu a lyží miluje také windsurfing. Měla by se zúčastnit vyhlášeného závodu v zátocích Le Défi ve Francii. Jste pro?

Každopádně přijde na jiné myšlenky. Windsurfing není tak nebezpečný, jako kdyby někde skákala přes překážky. Pro pohybový aparát se nejedná o tak velkou zátěž. Jen ať surfuje. (směje se)

Na svahu mívá problémy se skoky. Řešíte tenhle menší handicap?

Malinko se přetáčí. Je tam reflex ve vzduchu, kdy se pravé rameno trochu otočí dozadu, rozhodí ji to a ve sjezdovém postoji je později. Musíme na tom zamakat.

Nezvažujete více startů v obřím slalomu?

Obřák je metoda, jak jezdit dobře ve sjezdu. Kvůli snowboardu na něj nemáme tolik času. Teď je nejdůležitější otestovat co nejvíce materiálu. Po olympiádě jsme měli kvůli velkému mrazu hodně lyží zničených. Na konci sezony jsme pak byli nuceni používat ty horší. Tomu chceme v další sezoně předejít.

Jen pro laickou představu. Kolik párů lyží máte k dispozici?

Na každou disciplínu jsme měli spoustu párů, ale jen dva tři byly opravdu rychlé. Potom je hrozně těžké přijmout fakt, že nemůžete jet na těch nejlepších, protože jsou spálené. Vždycky prostě chcete ty nejrychlejší.

Ester je velmi soutěživý typ. Určitě se bavíte i různými sázkami. V čem ji dokážete porazit?

Třeba v tenise. Sice hodně trénuje, ale stále nemá šanci. (směje se) A v bruslení na lyžích. Pořád mám ještě lepší techniku. Ale nesmí to být na dlouhou vzdálenost, mně už fyzická chybí.

Jsou tyto souboje hodně vyhecované?

Je to hlavně sranda. Atmosféře při tréninku to pomůže. Víc nás to pak baví.

Velkým přínosem by po dvouleté odluce mělo být soustředění v Chile. Souhlasíte?

Určitě. Je tam velký časový prostor ke zlepšování. Třeba právě ve skocích. V Chile je terén hodně variabilní, vyzkoušíte si regulérní sjezdy. V létě na ledovcích jsou jen poloviční.

Co zisk malého křišťálového glóbu? Jde o jednu z motivací pro příští sezonu?

Nabízí se to. Přijde mi to i logické. V sezoně Ester vynechala dva sjezdy a stejně byla třetí. Znovu bude záležet na kombinaci programu se snowboardem. Když vyhraje první závod v Lake Louise, mohli bychom o tom uvažovat.

Posezonní relax Ester jsme už probrali. Čím si vyčistíte hlavu vy?

Dělá mi radost být s rodinou. Když je to na golfu, považují to za dokonalé.

Text: Pavel Král (ASC Dukla), foto: CPA

HYNČICOVÁ POVĚSILA BĚŽKY NA HŘEBÍK. V KARIÉŘE ZAŽILA I VÍTĚZNOU SLAST NAD RUSKAMI...

Byla jedinou z běžkyň na lyžích, která na zimních olympijských hrách v Pekingu absolvovala všechny disciplíny. Od sprintu po závěrečný maraton. Nyní už bude Petra Hynčicová své soupeřky sledovat z jiné pozice. Členka armádního klubu Dukla Liberec totiž oznámila ukončení závodní kariéry. V sedmadvaceti letech. V rozhovoru se rozmluvila nejen o životní filozofii či olympijských startech, ale i slastném vítězství na univerziádě v Krasnojarsku 2019, kdy to ve finále sprintu nandala ve finiši hned třem ruským soupeřkám. Ale pěkně popořadě.

Co vás vedlo k ukončení kariéry?

Důvodů je hodně. Všechno se nasčítalo. Je načase posunout se v životě dál, do světa dospělých. Chci si užívat i jiných radostí, než je lyžování. Roli určitě sehrálo určité psychické vyčerpání, vždyť na nějaké úrovni závodím nějakých 18 let. Už to chtělo změnu. Lyžování chci mít pořád ráda, nechtěla jsem, aby to byla jenom práce a zprotivilo se mi. Tohle rozhodnutí jsem udělat musela.

Kterých jiných radostí si tedy začnete užívat?

(směje se) Nejprve jsem si vyhradila čas na cestování. Se sestrou vyrazíme do Ameriky. Bude to taková odměna za náročnou sezonu. Pak začnu hledat práci.

Líbilo by se vám zůstat v Dukle na jiné pozici?

Sport miluju, samozřejmě bych to uvítala. Něco jsem lyžování obětovala, nastřádala řadu zkušeností. Uvidíme, jaké budou možnosti. Budoucnost je otevřená.

Ted' vám čerstvě bylo 28 let. Nezvažovala jste přeci jen ještě olympijský start za čtyři roky v Turíně?

Trošku ano. Absolvovala jsem dvě asijské olympiády, v Evropě by to bylo jiné. Čtyři roky jsou ale moc. Je to dlouhá doba.

V Pekingu jste si splnila sen, když jste ve skiatlonu skončila do třicítky, konkrétně na 26. místě. Bude

tento závod ve vaší kariéře navždy nezapomenutelným?

Asi určitě. Předcházelo tomu hodně věcí, hodně stresu. Měla jsem výsledkový cíl, a ten se mi povedlo splnit. Byl to velice těžký závod hlavně vzhledem k náročným podmínkám.

Absolvovala jste všechny disciplíny. Kolik sil vás to stálo?

Nedá se to snad ani popsat. Pro mě osobně se jednalo o nejhorší dvoutýdenní závodění. V televizi to možná nevypadalo tak těžce, jaké to ve skutečnosti bylo. Náročné tratě, mrazivé počasí...

Nepřemýšlela jste, že byste nějaký závod kvůli vyčerpání vynechala?

To zase vůbec. Mám to tak v hlavě nastavené. Jedu vždycky až do konce. Hrábla jsem si na dno, ale cílem na závěrečné třicítkce jsem projet musela.

Jak jste v tomto kolotoči zvládala regenerovat?

Každý regeneruje jiným způsobem. Já se snažila dělat i nějaké činnosti okolo, aby se tělo a mozek nesoustředily jenom na závodění.

První týden byl náročnější. Závodů tam bylo naskládaných víc. Vzalo mi to hodně sil.

Kdybyste měla porovnat vaše výkony z Pchjongčchangu a Pekingu. Pomohla vám zkušenost z předchozí olympiády?

Už jsem věděla, jak se dobře vypořádat s časovým posunem. Hlavní rozdíl vidím v tom, že jsem v Pekingu už byla plnohodnotná profesionálka. V Koreji jsem se věnovala ještě studiu na univerzitě v USA. Na Hry v Číně jsem rozhodně dělala víc.

Kombinovat studium s vrcholovým sportem muselo být náročné...

Bylo, ale rozhodně méně než tady v Čechách. Univerzitní sport je v Americe brán úplně jinak. Škola si váží, že ji reprezentujete, a vychází vám vstříc. V časových možnostech, výběrech předmětů. Tréninkový plán si pak nastavíte, jak potřebujete.

Zpět do současnosti. Světová špička je pořád o něco vpředu. Čím to?

Těžko se můžeme porovnávat se severskými zeměmi, které jsou napřed v mnoha směrech.

Především v obrovské základně. U nás závodí pár stovek běžců, u nich tisíce. Pořád se musí zlepšovat, konkurence je k tomu nutí. Pokažíte jeden závod a jste mimo tým. Velkou roli hraje i odlišné mentální nastavení.

Myslíte, že v Čechách může někdy vyrůst nová Kateřina Neumannová?

Talenty tady máme. Teď hovořím za ženskou sekci. Budu holkám fandit, výkonnostní posun tu rozhodně je.

Vy máte na kontě také jedno velké vítězství. Na univerziádě v Krasnojarsku v roce 2019 jste opanovala sprint. Co víc, ve finále jste porazila tři ruské soupeřky. To musela být slast, že?

(směje se) Byla. Sportovní zážitek jako hrom. Konalo se to v Rusku, domácí závodníci do té doby všechno vyhrávali. A já jim to překazila.

Bylo to hodně těsné?

Na internetu k tomu koluje hezké video. Ve finále nás bylo šest, z toho čtyři Rusky. Do cílové rovinky jsem najížděla za nimi. Bylo to tam lehce z kopce, schovala jsem se v háku

a v poslední zatáčce se díky rychlosti dostala na jejich úroveň. Ony najednou nevěděly, co se děje. Přesprintovala jsem je.

Ruští funkcionáři museli být na mrtvici...

Obličej se jim protahovaly. Rozhodně jim to nebylo příjemné. (směje se) Já jsem naopak já-sala štěstím.

Co vám kromě nespočtu závodů a zážitků do života přinesla kariéra vrcholové běžkyně na lyžích?

Naučila jsem se být cílevědomá, ctizádostivá. Formovaly se moje charakterové vlastnosti. Formovaly se moje charakterové vlastnosti. Díky lyžování jsem mohla studovat na americké univerzitě, což se jen tak někomu nepoštěstí. Poznala jsem hodně kamarádů z různých koutů světa. Teď se těším na další životní kapitoly.

Text: Pavel Král (ASC Dukla), foto: olympijskytym.cz

Když závodil v Pekingu, bylo to rok, co skokanovi na lyžích Dukly Liberec operovali zraněné koleno. Nedalo se moc čekat, že by se dvaatřicetiletý Roman Koudelka mohl letos výrazněji prosadit, i když 18. místo v olympijském závodě na středním můstku potěšilo. To bylo letošní maximum. Nejlepší český závodník však věří, že na souboje s elitou pořád má.

Když se ohlédnete za skončenou sezónou, co byste o ní řekli?

Byla o deficitu ve skocích. Všechno se dělalo na poslední chvíli a před olympiádou nebylo na nic pořádně čas. Když jsem se před Pekínem zapojil do Světového poháru, bylo to náročné. Pokud jsem nebyl na závodech, tak jsem trénoval v Planici. Doháněl jsem manko a domů se skoro nedostal.

Po olympiádě jste už sezónu uzavřel. Koleno ještě nefungovalo, jak by mělo?

Skákal jsem tam každý den – kvalifikace, závody, tréninky... Únava narůstala a koleno mě dost limitovalo. Sice bych rád pokračoval i při poolympijských startech, ale bylo jasné, že to nemá smysl. S reprezentačním trenérem Vasjou Bajcem jsme se dohodli, že bude lepší, když tohle období uzavřeme a soustředíme se na další sezónu.

Nesrážely vás názory, jestli má cenu s bolavým kolennem pokračovat v kariéře?

Kdepak. Jedu dál. Mám plnou podporu rodiny. Žena je ráda, že to nebalím. Když jsem minulou sezónu nemohl skákat, jen jsem

seděl doma. Byl jsem celý nervózní a manželka z toho neměla vůbec radost...

Překvapilo vás, že kvůli zklamání ze špatných výsledků opustil skoky kolega z Dukly a reprezentace Viktor Polášek?

Úplně mě to nepřekvapilo. Byli jsme hodně spolu a věděl jsem, že o tom uvažuje.

Zkoušel jste mu to rozmlouvat?

Popravdě ani moc ne. V tuhle chvíli to nemělo cenu. Jeho důvody byly oprávněné, ale pevně doufám, že to nebylo jeho poslední slovo. Myslím, že až si Viktor odpočine a v klidu si všechno srovná v hlavě, tak se možná za nějaký čas na můstcích znovu objeví.

Text: Milan Novotný, foto: olympijskytym.cz